

**SVEUČILIŠTE U SPLITU
FILOZOFSKI FAKULTET**

Odsjek za sociologiju

Predmet: *Suvremene metodološke paradigme u sociologiji 2*

Akadska god. 2006/07.

Studentica: Katarina Konsa

**« FAZE NARATIVNOGA ISTRAŽIVANJA »
(metodološki esej)**

*recenzentice: prof.dr. Anči Leburic (Filozofski fakultet u Splitu)
Zorana Šuljug, asistentica (Filozofski fakultet u Splitu)*

*Esej je recenziran 10.09.2007. i postavljen na službenoj web stranici
Odsjeka za sociologiju Filozofskoga fakulteta u Splitu
(www.ffst.hr/dokumenti/izdavastvo/studentski/sociologija/index.htm)*

Koncept životne priče postepeno je ostvarivao svoju primjenu u različitim znanstvenim disciplinama. Njegova primjena je danas višestruka. Tako se koristi u psihologiji i medicini za dijagnosticiranje psiholoških i medicinskih problema, u sociologiji za istraživanje osobnosti, u povijesti za učenje o nekom povijesnom periodu, u lingvistici za usavršavanje jezika, itd.

Glavna karakteristika priče jest da pruža usklađenost i kontinuitet nekog iskustva i ima važnu ulogu u komunikaciji s drugim ljudima. Priča potiče na sjećanja koja mogu biti emotivno značajna. Prošli događaji time postaju trenutni cilj i interes pripovjedača. Sjećanja su važna, jer pomažu u donošenju zaključaka o osobnosti i životnom stilu pojedinca.

Kada je priča napisana, dobivamo tekst koji ima svoj početak, sredinu i kraj, a pritom svaki dio nosi neko posebno značenje. Korištenjem ili analiziranjem narativnih materijala, provodimo narativno istraživanje.

Prednost narativnoga istraživanja je u generiranju glavnih problema, koji proizlaze iz količine nakupljenog materijala, te u interpretativnoj prirodi rada. Korištenjem narativne metodologije dobivamo bogatije podatke.

Analiziranje narativnoga materijala može se vršiti kroz nekoliko dimenzija kao što su: sadržaj, struktura, govorni stil, motivi, stavovi i uvjerenja pripovijedača, itd. Interpretacija je češće pristrana, dinamična.

Klasična metoda u narativnom istraživanju je analiza sadržaja koja ima različite varijacije, ovisno o svrsi istraživanja i prirodi narativnih materijala. Obično se ova metoda provodi na način da se na osnovi definiranoga cilja istraživanja iz teksta izdvoje svi važni dijelovi i oblikuju u podtekstove. Time su izdvojeni iz cjelokupnoga konteksta životne priče i tretiraju se neovisno. Potom se svaki podtekst dalje klasificira prema različitim rečenicama u određene kategorije. I konačno, svaka rečenica se u određenoj kategoriji može brojiti, odnosno biti podložna statističkom računanju.

Bitno je naglasiti da bi bilo poželjno da istraživač jednaku pozornost usmjeri i na sadržaj i na formu, jer u protivnom, ukoliko se fokusira na samo jedno – može izgubiti važan dio informacija.

Iskustvo u narativnom istraživanju obično se stječe sudjelovanjem u istraživačkoj grupi koja koristi tu vrstu istraživanja, ili sudjelovanjem u istraživačkom seminaru koji koristi životne priče. Na taj način, istraživač ima priliku konzultirati se i dobiti povratne informacije od drugih istraživača koji rade u istom području.

Konačno, poželjno je da istraživač u narativnom istraživanju donosi odluke tek nakon razmatranja različitih opcija.

Dakle, moguće je zaključiti da je narativno istraživanje jedan dugotrajan i zahtjevan proces. Možda ga najbolje opisuju Denzin i Lincoln (1994) kada kažu da: „procesi analize, evaluacije i interpretacije nisu konačni, ni mehanički. Oni su uvijek nenadani, nepredvidivi i nezavršeni”.